01/08/2022

Μνήμη της Αγίας Ελέσας – 1η Αυγούστου

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 1η Αυγούστου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη της Αγίας Ελέσης, Οσιομάρτυρος που μαρτύρησε στα Κύθηρα.

Στο νησί των Κυθήρων, πού απέ-χει μία ώρα περίπου μέ καράβι άπό τή Νεάπολι της Λακωνί-ας, ευρίσκεται ο ναός της άγιας Έλέσας κτισμένος σε υψόμετρο 476 μ. πάνω άπό τή θάλασσα. Εκεί κα-ταφεύγει πλήθος Χριστιανών, γιά νά τί-μηση τήν Αγία και νά πάρει Χάρι και ευλογία ασπαζόμενος τήν πάνσεπτη ει-κόνα της όσιομάρτυρος. Εκεί ή ψυχή κάθε ευλαβούς προσκυνητού δροσί-ζεται άπό τον καύσωνα τοϋ «κόσμου» καθώς μαθαίνει τήν συγκλονιστική ι-στορία μιας άγιας ζωής. Και πείθεται πώς ο δρόμος προς τήν αγιότητα είναι εύκολος σε οποιαδήποτε εποχή ή ηλι-κία και αν ευρίσκεται ο άνθρωπος. Ή άγια Έλέσα τελείωσε μαρτυρικά τήν ζωή της σε νεαρή ηλικία τήν 1η Αυγού-στου τού 375 μ.Χ.

Πατρίδα της Άγιας είναι ή Πελοπόν-νησος. Πατέρα είχε τόν σκληρό ειδω-λολάτρη Έλλάδιο, άρχοντα ένδοξο και πλούσιο. Και μητέρα είχε τήν σεμνή και ταπεινή Ευγενία, μία γυναίκα πλημμυ-ρισμένη άπό πίστη και θεοσέβεια. Ήταν όμως στείρα. Και θερμοπαρακαλούσε τόν Θεό νά τήν ελεήσει και νά τής χαρίσει παιδί. Μία μέρα σε ώρα προσευχής άκουσε ουράνια φωνή πού τής έλεγε: «Ήλέησέ σε ό Θεός εις

ό,τι έζήτησας και έδωκε σοι καρπόν κοιλίας». Και ο καρπός ήρθε. Μία χαριτωμένη κόρη, πού τήν ονόμασαν Ελέησαν, Έλέσα.

Ή μικρή Έλέσα μεγάλωνε. Και μέσα της φούντωνε και ή αγάπη της προς τόν Χριστό. Τό μεγάλο αυτό μάθημα τό έμα-θε άπό τήν μητέρα της. Άπό αυτήν έμα-θε προσευχές, έμαθε ακόμη τις αρετές τής νηστείας, τής ελεημοσύνης και τής υπομονής. «Κανών βίου και υπόδειγμα ζωής» ήταν γιά τήν Έλέσα ή μητέρα της. Οι τελευταίες της υποθήκες ήσαν: «Φύλαξε, κόρη μου, τήν πίστη σου άγια, καθαρά και αμώμητο έως τέλους τής ζωής σου, καθώς τήν παρέλαβες άπό μένα». Μέ δάκρυα τήν αποχωρίστηκε, αφού πήρε τήν ευχή της και τήν ευλογία της.

Ή Έλέσα έμεινε ορφανή. Ήταν τότε μό-λις 14 ετών, προικισμένη μέ όλα εκείνα τά δώρα πού χαρίζει ο Κύριος σε όσους Τόν αγαπούν. Είχε διάκριση, σοφία, σε-μνότητα, ομορφιά, καλοσύνη, πού τήν έκαναν σε όλους πολύ ελκυστική. Ή-ταν ή εκλεκτότερη κόρη τής περιοχής της. Μπορούσε άνετα νά εξελίχθη και αναδειχθεί στον κόσμο.

Ό πατέρας της τήν έπίεζε νά νυμφευθεί. Αυτή όμως είχε δεχθεί πρόσκληση άπό τόν ουράνιο Νυμφίο της. Μέ σύνθημα της: Γιά Σένα τά αφήνω όλα, «αρνήθηκε τά πλούτη και τις ανέσεις του παλατιού και αφέθηκε στήν Πρόνοια του Θεού και κατέφυγε σε τόπο έρημο», στο αφιλόξενο και άγονο νησί τών Κυ-θήρων. Μαζί της είχε και δύο άπό τις υπηρέτριες του αρχοντικού της πού θέ-λησαν και αυτές νά μονάσουν. Άπό τις πρώτες κιόλας ήμερες ή Άγια επεβλήθη στήν περιοχή ως ή προσευχομένη και θαυματουργούσα. Μέ τή δύναμη αυ-τή της θερμής προσευχής της άνέστησε ένα ναύτη πού θανατώ-θηκε άπό φαρμακερό φίδι.

Και ενώ ή Άγια είχε αρχίσει τούς ασκητικούς της αγώνες και απολάμβανε τήν ειρήνη και τήν χαρά της άφιερώσεώς της, ο πατέρας της τήν αναζητούσε ώργι-σμένος. Δεν άργησε νά τήν ανακάλυψη, εξαϋλωμένη μάλιστα άπό τήν άσκηση. Μέ γλυκόλογα προσπά-θησε νά τήν απόσπα-ση άπό τήν αγάπη του Χριστού. Ή Άγια μέ σθεναρή φωνή του απάντησε: «Προτιμώ, πατέρα, νά κατοικώ μέ θηρία παρά μέ ασεβείς ει-δωλολάτρες. Προσκυνώ και πιστεύω τόν αληθινό Τριαδικό Θεό».

Στο άκουσμα αυτών τών λόγων ή καρδιά του πατέρα μετετράπη σε ηφαί-στειο. Και μέ δαιμονικό μίσος άρπαξε τήν κόρη του άπό τά μαλλιά και τήν έσερνε αλύπητα στα κακοτράχαλα μονοπάτια και τήν έκτυποϋσε βίαια μέ ξύλο. Και ή Άγια ψέλλιζε ειρηνικά: «Έλέησόν με, ό Θεός...».Ή μανία όμως του ειδωλολάτρη δεν σταμάτησε εδώ. Της έδεσε τά χέρια πίσω. Τήν κρέμασε άπό τούς πλοκά-μους της κεφαλής της σε δένδρο και εκεί συνέχιζε νά τήν κτυπά. Άπό τήν ταλαι-πωρία ή άγια ξεψύχησε. Άλλά ο Κύ-ριος τήν άνέστησε. Και αυτή ευχαρι-στούσε τόν Θεό πού τής χάρισε τόση υπομονή, ώστε νά αντέχει τόσα βά-σανα γιά τήν αγάπη του. Στο τέλος εί-πε:

«Λύτρωσε με, Κύριε, άπό τάς χεί-ρας του άπιστου πατρός μου και αξίω-σε με τής ουρανίου βασιλείας. Και αν κά-ποιος Χριστιανός σε επικαλεσθεί γιά κά-τι στο όνομα μου, σε παρακαλώ νά του τό εκπλήρωσης».

Τά λόγια αυτά ερέθισαν ακόμη πε-ρισσότερο τόν άσπλαχνο πα-τέρα της. Άρπαξε πέτρες και τις έριχνε μέ δύναμη «στη μο-νάκριβη κόρη του, πού κάποτε καμάρωνε νά τή βλέπει νά μεγαλώνει». Ή Άγια έτρεξε νά σωθεί. Και ξαφνικά «σχίζεται μία πέτρα του βουνού γιά νά τήν προοτατέψη – ή πέ-τρα αυτή υπάρχει ακόμα και σήμερα». Ό πατέ-ρας της τήν κατεδίωξε μέχρις εκεί. Τήν βρήκε γονατισμένη νά προσ-εύχεται και τήν κτύπησε μέ μία μεγά-λη πέτρα στο πρόσωπο. Και μετά τήν αποκεφάλισε.

Μέ δάκρυα στα μάτια τήν έκήδευσε μία άπό τις συμμονάστριές της. Επί σα-ράντα μέρες επάνω άπό τόν τάφο της άκούοντο αγγελικές υμνωδίες. Ενώ ένα ιλαρό φως τή νύκτα φανέρωνε τόν τόπο όπου μία αγιασμένη νέα του 4ου αιώνος πότισε μέ τό αίμα της τό χώμα τής κυθηραϊκής γης!

Ή άγία 'Ελέσα οφείλει – κατ' άνθρωπον – τήν δόξα της στήν ευσεβή μητέρα της. Τό ιδανικό τής άγιότητος διδάσκεται και καλλιτεχνείτε άπό τήν μικρή ηλικία και μόνο άπό πιστούς γονείς. Είθε ο Κύ-ριος διά πρεσβειών τής άγιας Έλέσας νά αξιώνει τούς σημερινούς γονείς νά αναδείξουν τά παιδιά τους ανθρώπους πού δεν θα συμβιβάζονται μέ τό πνεύ-μα τής ειδωλολατρίας και θα επιλέγουν ελεύθερα νά ζουν τήν ζωή του Ευαγγε-λίου, όπως μάς τήν έδίδαξε ο Χριστός! (Από τον "ΣΩΤΗΡΑ")

Βοήθημα: Περιοδικό «ΚΙΒΩΤΟΣ» Ι. Μητροπόλεως Μεσσηνίας, Αριθ. 13, Φεβρουάριος 2006.

Μνήμη των εν Πέργη εννέα Αγίων Μαρτύρων

Παράλληλα, σήμερα, 1η Αυγούστου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των αγίων Επτά Μαρτύρων Παίδων, των Μακκαβαίων (Αβείμ, Αντωνίου, Αχείμ, Γουρίου, Ελεαζάρου, Ευσεβωνά και Μαρκέλλου), της μητρός αυτών Σολομονής και Ελεαζάρου († 166 π.Χ.) του διδασκάλου αυτών, καθώς και των εν Πέργη Αγίων εννέα Μαρτύρων (Αλεξάνδρου, Άττου, Ευκλέους, Κατούνου, Κινδέου, Κυριάκου, Λεοντίου, Μηναίου και Μνησιθέου).

Οι Άγιοι εννέα μάρτυρες, έζησαν στην εποχή του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Ο Χριστιανισμός είχε στερεωθεί στις καρδιές τους από μικρή ηλικία και έγινε ακόμη πιο στέρεος, όταν έγιναν έφηβοι, αφού τρέφονταν από τις αγιαστικές πράξεις της Εκκλησίας και την εμβάθυνση στη μελέτη των ιερών κειμένων.

Ένα βράδυ πήγαν στον ειδωλολατρικό ναό της Αρτέμιδος και εξαφάνισαν όλα τα παγανιστικά σύμβολα. Μετά την ενέργειά τους αυτή, υποβλήθηκαν σε φρικτά βασανιστήρια. Όσοι είδαν τους μάρτυρες να δοκιμάζονται, αλλά ταυτόχρονα να αντέχουν τα δεινά, με τη δύναμη του Εσταυρωμένου Ιησού, πράγματι εξεπλάγησαν και φώναξαν με μία φωνή «Μέγας και αληθινός ο Θεός των Χριστιανών!». Τότε, έγινε το θαύμα. Αμέσως ακούστηκαν βροντές και άρχισε να πέφτει βροχή, ενώ συγχρόνως μία φωνή προσκαλούσε τους Αγίους στον ουρανό. Ενώ οι Μάρτυρες στο άκουσμα της θείας φωνής χάρηκαν, ο τύραννος διέταξε αμέσως να τους αποκεφαλίσουν.

Η μετάβαση της ανθρωπότητας από την εποχή της λατρείας των ειδώλων και του μύθου στην εποχή της χάριτος και της αληθινής πίστης στον Τριαδικό Θεό δεν ήταν εύκολη πορεία. Ακόμη και σήμερα πολλοί άνθρωποι, συνειδητά ή ασυνείδητα, καθησυχάζουν τη συνείδησή τους με εύκολες θρησκευτικές τυπολατρικές

διατάξεις, ενώ, η αυθεντική αλήθεια θέλει κόπο και θυσίες, αλλά ταυτόχρονα και βαθιά αγάπη για την αλήθεια και την τιμιότητα, όπως τις σφράγισε με την προσωπική του θυσία ο Εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου